

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΤΗΤΗΣ ΕΡΕΞΣ ΣΕΛΙΔΑΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

# Η ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΣΤΟΥΑΡΤ

Η δραπέτευσις τού 'Αλμπαίν. Η νύχτα τής φυγής. Αίμα και τρέμος. Η επανάστασις. Ο θάνατος τού 'Αλμπαίν. Το έλλογο τού βασιλέως αφηνιάζει. Μπέρς στο μύλο. Ο μυστηριώδης παπάς. Μιά μαχαίρη στην καρδιά. Η εξαφάνισις τού πτώματος. Η βασιλεία 'Ιακώβου τού Δ'.



Αιγηθήκαμε σ' ένα από τα προηγούμενα φύλλα μας τα κατορθώματα της αιμοσταγούς δυναστείας των Στουάρτ. Σήμερον δημοσιεύομε μια ακόμη σχετική σελίδα. 'Οπως έγγραφαι, ο βασιλεύς τής Σκωτίας 'Ιακώβος Γ', θάνατος των μεγαλύτερων αδελφών του Μάξ και Έλεις στον πύργο τού 'Εδιμβούργου των μικρότερων αδελφών τού 'Αλμπαίν.

Μά ο νεαρός πρίγκηψ δεν έβρισκε ελπίσμονας γιά τολών καθό σ' αυτό τού φρονόμου, γιατί είχε έξω φίλους πιστούς και άρραστομένους, τού δεν άφηναν να τόν βοηθήσουν. Μια μέρα, μια βάρκα σταμάτησε εμπρός στο φρονόμο, με δύο βασιλίνα κορασάκια. Ο βασιλέως έδηξεν στον διοικητή τού φρονόμου, ότι ένας φίλος τού πρίγκηπος 'Αλμπαίν τού έστειλε δώρο αυτό τα βασιλίνα. Τα ξεφόρτωσε λοιπόν και έβγαλε. 'Ο διοικητής τού φρονόμου τά έβησε, είδε πως πράγματι προτίγγαν κορασάκια και όχι πλαστεύλα, και εφόρτωσε να τά πύξ στο δωμάτιο, όπου έβινε ο 'Αλμπαίν.

'Ο πρίγκηψ δέχτηκε τού δώρο με χαρά, μα μια άσχημολία τού γεννηθηκε, μήπως τά δύο βασιλίνα προτίγγαν και κάτι άλλο, έβλεπε από τού κορασάκι. Τά έβησε λοιπόν καλύτερα και, πράγματι, βρήκε στο ένα τού ένα μικρό τιγχιμίο σκουπίδι, ένα έγχειριδί και ένα σπαθίο από τού κρηφί. Τό κρηφί προτίγγε ένα γούστα, στο όποιο τού έβλεπε, ότι ο βασιλέως είχε απολαύσει να τόν θανατώσει μ' αυτόν, όπως τόν αδελφού του, και ότι έπρεπε να προστάθην να φέρη τού ίδιο βράδυ από τού φρονόμο.

'Ο 'Αλμπαίν άνεκείνησε τού τομοφό άγγελια στον πιστό άσρητή που είχε μαζί του, και οι δύο μικρά κατέστρωσαν άμείσως τού σκεδί τους. Προσάλασαν τόν διοικητή τού φρονόμου να δοκιμάσει τού κορασάκια, πώς είναι λάβει. Έκείνος δέχτηκε, μα γιά περισσότερη ασφάλεια, πήρε μαζί του και τρεις στρατιώτες. 'Οπότε, τού κορασάκι ήταν θανατικό, διοικητής και στρατιώτες ήταν τόσο πολύ, ώστε δεν άφηναν να μεθώσουν.

'Ηταν λοιπόν η κατάλληλη στιγμή να έφυγώνουν. 'Ο 'Αλμπαίν έκανε τότε ένα νοήμα στον άδολοφό του, να άμείσως έβγαλε τού έγχειριδί του και τού βήσε από στήθος τού διοικητού. Την ίδια στιγμή, ενώ ο άδολοφός έσπρωχνόμαζε τόν ένα από τους στρατιώτες με μια περσέια, ο πρίγκηψ άποτειλίονα τούς δύο άλλους με τού έγχειριδί του!

Τότε πελά ο 'Αλμπαίν πήρε τά κλειδιά από την τσέπη τού διοικητού και τού σκουπίδι από τού κρηφάκι του και βγήκε μαζί με τόν άδολοφό του σε μια άποθήκη έλαιού τού φρονόμου, μακριά από τά μύρα όπου άφύλαξε ή φρονιά. Τό σπαθίο τής νύχτας ήταν πολύ πικρά, σε τρόπο που όταν εφτίβαν τού κρηφάκι, δεν μπορούσαν να ιδούν άν έβριαν ως ζώο. Γι' αυτό κι' ο άδολοφόος τού πρίγκηπος θέλησε να κατέδη πρώτος, ώστε, άν συνέβαινε γαμένα άστυχημα, να ήμισοσθή αυτός και όχι ο άδελφίτης του.

Πρώτιστα, όταν ο πιστός άδολοφόος έφτασε, κατεβάνοντας, στην άκρη τού σκουπίδι, τού κρηφί ανέρχηση με τά πόδια του τού έδαφος. 'Ηταν όμως τομοφόσ άνθρωπος και άφηρε τον εαυτό του να πέση κάτω. Τό βήσε, από τού όποιο έβισε, ήταν κάτω είκοσι πόδια και έβγαλε μια κραυγή πόνου, γιατί είχε σπάσει τού πόδι του. 'Ο πρίγκηψ κατάλαβε τή είχε σμειεί, πήρε τά σεντόνια τού κρηφάκιου του, τά έβισε με τού σκουπίδι και κατέβη, χωρίς να πάλη τίποτε. Φορώθηκε τότε στους ώμους του τόν άδολοφό του και

προσώρησε προς την άκτή, όπου τόν περιέμεναν οι φίλοι του με ένα πλοίο.

'Ο 'Ιακώβος Γ' είχε γεννηθεί σε όλο αυτό τού διάστημα τού Κράτους με τέτοιο τρόπο, που είχε κληθεί άναγνόν τού τή γενική άγανάκη. Οι άλλοζώλιας του τόν περιτομοίγγαν και τού τόν είχαν πείσει να φερθή με τσή άπανημολία εναντίον τού αδελφού του, τόν είχαν κλέψει μισοτά κι' σε πολλούς από τους ίσχυροφόρους εγγενείς άρραστοί τού βασιλείου του. 'Ετσι όταν ο 'Αλμπαίν κατώσθηκε να δραπέσει από τού φρονόμο τού 'Εδιμβούργου, βρήκε πολλούς δούλους, κόμητας και άλλους άριστοζώιας ανερραστομένους κατά τού αδελφού του, τού βασιλέως. 'Ετσι, ένας κληρονομος τομοφόσ έμπόλιος πόλιμος έβισεως και πάλι σε λίγο στη Σκωτία.

Πολλές μάχες ανέρχηση, ή μια μετά την άλλη, άνάμεσα ττά στρατεύματα τού βασιλέως και στα στρατεύματα τών επαναστατών. Τέλος, σε μια φρονιστάτη μάχη, σκοτώθηκε ο 'Αλμπαίν. Μιά τομοφή σμειολη ανέρχηση τότε γούρα από τού πτώμα τού πρίγκηπου. 'Ο βασιλεύς ο ίδιος πολεμούσε πεζός, χωρίς κρηφί. Μά την ίδια στιγμή σμειολη κάτι, που έτρεψε με άτακτη φρηγή τού στρατεύματα τού βασιλέως, τά όποια έκόνταναν από όμα σε όμα να κρηφίον τή μάχη.

'Ο βασιλεύς πήδηξε έξαμα σε' άλλογο τού και ενώ έτρεψε καθάλλα προς τού μέρος τής σμειολης, έβγαλε τ' άλλογο τόν τομοζέ. Έβανε προς τά πίσω και άφηρε με άστυχημα ταχύτητα, γρηφίονα τά κρηφάκια τού τού φρονόμο. 'Ο 'Ιακώβος Γ' δεν πλάσσε να τού ανερραστοί και τού άλλογο τόν παρέρσε, άφρημισομένο, πού μακριά. 'Ηταν κάτι τού αδελφίου αυτό, γιατί ή έσχυρη κι' ανέρχηση φρηγή τού βασιλέως. Έτρεψε σε άτακτη φρηγή και τού στρατεύματα του.

'Εκείνος στην κατεπεριεμένη φρηγή του, ο 'Ιακώβος Γ' έφτασε προς σ' ένα μύλο. Μια γυναίκα έβριαν απ' εκεί έκείνη τή στιγμή, κρατώντας μια στήνα στο χερι. Μά όταν είδε έναν σιδηρόφρακτο λαπότι να τρέχη καθάλλα με τσή ταχύτητα, τρώμαξε, άφηρε κρηφί τή στήνα της και κρηφίσε στο μύλο. 'Η στήνα αυτή τρώμαζε τού άλλογο τού βασιλέως, τού όποιο σμειολησε άπότομα από τού πώδια. 'Ο 'Ιακώβος έφτασε τότε την ίσορροπία του και σμειολησε χέμιο βραδί, ενώ τού άφρημισομένο άλλογο δίχασε έλενότερο πελά σαν άστυχητή τού κρηφί.

'Ο μολονάς με τή γυναίκα τόν έτρεξαν τότε στον πληγμονέμο λαπότι και τόν μετεφέρσαν μέσα στο μύλο. Κι' όταν έβριαν από λίγο ο πληγμονέμος σμειολησε κι' ο μολονάς τόν κρηφίσε προς ήταν, έκείνος άπάντησε με μισοσμειολημένη φρηγή:

— Άλλοίμονο, σήμερα τού προφί ήμιοι άνομη βασιλεύς, μα τώρα πελά ούτε εγώ δεν ξέρω ποιος ήμιο!

Ζήτησε έπιτα έναν παπά και ή γυναίκα τού μολονάς έτρεξε έξω, γιά να εκπληρώσει αυτή την έπιθήμια του. Πράγματι, ένας παπάς περνούσε τή στιγμή έκείνη λίγο πιο πέρα κι' ή μολονάς τόν φώναζε, με όλο που τόν έβλεπε γιά πρώτη φορά τόν παπά αυτό στο χέμιο του.

'Ο άγνωστος παπάς μπήκε τότε στο μύλο και πλησίασε στο κρηφάκι τού βασιλέως, ενώ ο μολονάς με τή γυναίκα τού δούσαν έξω, γιά να μην άποσώθην την έξομολογημα. 'Ο παπάς γονάτισε ταπεινός έμπρός στο προσκέφαλο τού 'Ιακώβου και τόν κρηφίσε έναν έναν πληγωθέν βαρελά.

— Άλλοίμονο, άπάντησε έκείνος. 'Η πληγές μου δεν μου φαίνονται να είναι θανάσιμες, μα γιά να γίνω καλά, θα είχα άνάγη από πολλές περτουσιες κι' από πολλούς γιατρούς, τους όποιους δεν μπορώ να έχω τώρα. Γι' αυτό θέλω να έξομολογηθώ, γιά να ανερραστοί τού κρηφάκι μου.

— Πάρε τότε τή ανερραστοί σου ζητάς, είτε ο άγνωστος.

Και την ίδια στιγμή σμειολησε και έμπηξε έναν έγχειριδί στην καρδιά τού βασιλέως τόσο βαρελά, ώστε έκείνος ξεψήγησε την ίδια στιγμή!

Τότε ο δολοφόρος κρηφίθηκε τού πτώμα



'Ο Βασιλεύς ο ίδιος πολεμούσε πεζός, χωρίς κρηφί...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞ



ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Καί γιά τή δική μου τήν εύτυχία, Κάρολε, κρηθίσεις ή Σιμόνη μέσα στη θέμη τής απειθαξίας της.

— Ναί, άγάτη μου, έχεις δίκιο...

Σόλασαν έπειτα. Αισθανόντοισαν τώρα ένα είδος ζάλης που τους έπαινε άπ' αυτόν τόν κόσμο και τους έφερε σε κάποιον άλλο κόσμο, στον κόσμο που ο Θεός αναπέσει τις ψυχές των πλαισμάτων του.

Η Σιμόνη έβλεπε τά μάτια της και ή φωνή της άκούστηκε γλυκιά, τριφερό, μελωδική, μέ τόν παράδοσο έντιμο ήχο που είχε στό πλοίο τήν ημέρα τού τελευταίου θαλασσινού περιλάτου τους.

— Ω, φίλε μου, μή μέ ξεχνάς! Άν δέν βροσάωμαι μέσα στον Παράδεισο, είμαι άπονηρα στό κατοφάλι του. Ήθελα ν' άποζημιώσω γιά πάντα, να πετούσα ψηλά στον ουρανό και νά σίωνα περισσότερο τού Θεού. Ήθελα καλύτερα νάφευγα και νά πήγαινα κάτω άπ' τού φαιδρο ήλιο τόν Ήλιο μου, στό μέρος όπου σε πρωτογνώρισα. Ω, ναί, ένα τέτοιο θάνατος πού άρσεται!...

Ο Κάρολος, μέ τήν καρδιά συντριμμένη, προσπαθούσε νά τήν καθησυχάσει όπως μπορούσε.

— Σιμόνη μου, τής έλεγε ζιλάνοις. Έγώ γτιπώ... Συγγνώμησέ με!... Μή φέρεις άπό κοντά μου. Μή θέλησης νά τιμωρήσης έτσι σκληρά ένεινον που άγάπησες τόσο πολύ. Πώς θά μπορούσε νά μέ άφρησε μέσα σε μιά τόσο άπαρηγορητή θλίψη;

Έκείνη άνοιξε άργά τά μάτια της και τόν έκείταξε.

— Ά, έχεις δίκιο, φίλε μου, τού έλεε. Δέν πρέπει νά φύγω από τώρα. Πρέπει νά μείνω... γιά νά έξασφαλίσω τού μέλλον σου, καθώς και τού μέλλον τής πολυαγαπημένης μου Ζεομάν... Ω, ναί, δέν θέλω και δέν πρέπει νά πεθάνω από τώρα... Η Ζεομάν θά περιμένη αυτή τή στιγμή στό κρεβάτι της, θά άνειροπολή... Ίσως μιά άκούσει... Γιατί σ' άγαπά και τήν άγαπάς. Κάρολε... Έβγαίλε κατόπι τά χέρια της άπ' τά διαά τόν χ' έκανε ένα βήμα μέσα στό δωμάτιο. Άλλ' άμέσως κλονίστηκε, Ψωπιν νά τρέξει ο Κάρολος νά τήν πιάσει στην άρχαλιά του, είχε συνέλθει κόλας.

— Όχι, τού έλεε χμωγελόντας. Είμαι δυνατή, κι αυτό τού όφειλο σε σένα...

Έπειτα μέ μιά κινήσι γεμάτη χάρη, έφρησε τά μαλλιά της άπάνω στή άριστερό χέρι της και τ' άναρρίχωνε, σαν νά κρατούσε άληθινό βασιλικό μανδύα.

— Άς τ' άρρίχουμε γιά άφω, τού έλεε. Άπόψε είνε πολύ άργά και τ' άστέρια μας παραφάνω. Φοβόμαι νά κινώμαι κατάχρησι τής καλοσύνης τού ουρανού. Δες τή σελήνη που ώς άποχαρτά...

Κι έδρανε στό νερό τή λάμψη τού φεγγαριού, που δέν έφωτίσε πιά, παρά τά άστρα των παραθύρων και τού κατοφάλι της τριώμοπτης. Ο Κάρολος όμως έξασκολούθησε νά μείνει στην ίδια θέση, μέ τή χέρια στενωμένα, σαν νά βρισκόταν σ' έκσταση.

— Αιστών άφω, τού έλεε άρρωσταζομένη κατά ένα βήμα ή Σιμόνη.

— Ναί, άφω, τής άπάντησε κι αυτός μέ συγκίνηση. Καθώς όμως ή νέα έπιπαινε στό διάδο, που γιά νά πιά επόν κοιτών της, γρήγορ έξαφνα πίσω καί χάλασε άνομα μιά φωνά τόν άγαπημένο της:

Κάρολε!...

Έκείνος μ' ένα πηδύμη ξαναβρόθηκε κοντά της.

Η Σιμόνη πήρε τού χέρι του και, χαιδέοντας τον μέ τού βλεμμα της, τού έλεε:

στον έρωτα του, βγήκε από τού αίμα, διέσχισε τού χωριό, χωρίς κανείς νά τού αντίστασθ και χάθηκε μακριά, χωρίς κανείς ποτέ νά μάθι πως ήταν και τ' έκανε τού πλοίου τού βασιλέως. Αυτό συνέβη στις 18 Ιουνίου τού 1488.

Έπειτα από τού θάνατο τού Ιακώβου Γ', βασιλέως τής Σκωτίας έγινε ο γυός του, Ιάκωβος Δ', τού όποιον ολόκληρη ή βασιλεία πέρασε μέσα σε μιά άδιάκοχη σειρά εμφύλιων πολέμων. Πέθανε, άφρησε αντίβασιλίσσα τή γυναίκα του, Μαρία τής Γ΄, ή όποια έπρόκειτο νά κυβερνήσει μέχρις ότου θά ενηλικιωνότανε ή μικρή κόρη που άφησε ως τόν μόνο διάδοχό του.

Αυτή όμως ή μικρή κόρη δέν ήταν άλλη από τήν περιήρη και τραγική βασίλισσα Μαρία Στουάρτ, τής όποιας τή ζωή μέ τίς δοκιμασιές περιτέτρε, τούς έρωτας και τήν άπειλική πύλη μέ μιά άλλη βασίλισσα, τήν περιήρη Έλισάβετ τής Άγγλιας, έδμοσεύσασα σε προηγούμενα φύλλα.

— Μου χάρισες τήν ευδαιμονία που άνειροποιούν... Γέμισες τήν καρδιά μου α' εύτυχία... Μ' έκαμες νά νοιώσω κάτι που δέν τολμούσα νά έέλπω... Σ' εύχαρισώ γιά αυτό και δέν ήρω τίποτε άλλο άπ' τού Θεού... Τώρα πιά δέν μέ νοιάζει άν πεθάνω, άφω γνώρισα κι έγω τήν έπείτατη χαρά σ' αυτόν τόν κόσμο!

Έκείνος αισθάνθηκε τή μικρή χέρια νά τρέμη κι είδε στά μάτια της ένα δάκρυ γλυκό κ' ήσυχ.

— Καλή άντάμωσι γιά άφω, τού έλεε ή Σιμόνη κι έφρησε.

Όταν ο Κάρολος έμεινε μονάχος μέσ' στό σκοτάδι, έφρησε τή δική χέρια του στο στήθος, στό μέρος τής καρδιάς. Αισθανόνταν ένα σκληρό πόνο, έξ αίτιας αυτού τού έρωτος που είχε άφρησει τόσο νωρίς, κι ένα πληγωμένο παρατόνο άνέβριχε στά χέρια του:

— Θεέ μου! Θεέ μου!

Ύστερς τά μάτια του άρρημαμένα και ξαφνικά τραβήχτηκε πρός τά πόνο.

Μπροστά του στεκόταν ένας άνοητος τού τού παρατηρούσε μέ βαθιά λύπη. Σέ λίγο άκούστηκε ή θλιμμένη φωνή τού άνοητου λέει τού νά τού λέη:

— Έλα, παιδί μου, πάμε νά τήν χιάφουμε μαζί!...

Ήταν ο όποιος τής Σιμόνης ο πρίγκιπας Ραάμ Σιγρ.

Ο Ραάμ Σιγρ και ο Κεοβάλ διαπύνησαν πως τόν ζήλο, χωρίς ν' αλλάζον λέει, όσο βρισκόταν κοντά στό σπίτι. Φοβόνταν μιν τούς άκούση ή Σιμόνη. Τό φως τού άνοητου παραπαύου τής έδρανε πως άκούη δέν είχε πληρωθεί.

Σέ λίγο, όταν έφτασαν κοντά στους ενάκατους, άρριχον τού παραθύρο τής νά κινήσει νά άνεπνευαν ή άνακούρσι. Τώρα μπορούσαν νά πούν ότι ήθελαν, χωρίς νά τούς άκούση κανείς.

— Παιδί μου, μίλησε πρώτος ο πρίγκιπας, άφρησε μέ νά σε χιάσω μέ τού όνομα που σε λίγο δέν θάχο πια τού δικαίωσι και τή ζωή μου, άν ο Θεός δεχόταν νά τή σώσει.

— Καί τί έκανα; ρώτησε ο Κεοβάλ μέ μεγάλη έκπληξη.

— Γιά τήν εύτυχία ήθελα νά πω, που χάρισες στον άγγέλο μας.

— Άλλοίμονο! Γιά χάρη τής Σιμόνης, πρίγκιπας, θάθνα άκούη και τή ζωή μου, άν ο Θεός δεχόταν νά τή σώσει.

— Μέ τού άίμο σου ψέμμα τή λύτρωσες από μιά θλίψη που θά τήν πάθει ως τήν τελευταία τής όμοι...

— Δέν σάς καταλαβαίνω, φρονέω ο νός. Ποιά ψέμμα έννοείται;

Ο γέρος προσήλωσε μέ καλοσύνη τού βλέμμα του στό πρόσωπο τού εννοιαστή του κι άπάντησε:

— Φίλε μου, ένας άνοητος τής ηλικίας μου ποτέ δέν άπειταται. Μάθετε πως έξωρο από ζωόν νά μιστά σάς. Έν τοίποτε σάς έντιμο και σάς άγαπό άκούη περισσότερο γιά αυτό, γιατί έχετε πραγματικά καλή καρδιά. Γνωρίζω ότι άγαπάτε τή δεσποινίδα ντε Μελιά και ότι κι αυτή σάς άγαπά. Γνωρίζω άκούη ότι κι ο διός σας φρονιστε άντιτάξι τής έντιμότησός μας και δέν ήμειώταε καθόλου τήν κόλημή μας. Γι' αυτό λοιπόν σ' εύχαρισώ, επειδή έπαξες μέ τούση άληθοφάνεια μπρός στό καταδικασμένο τέκνο μου τήν κορηδιά τού έρωτος, που βαλαίωσεν τήν πληγωμένη τής καρδιά...

Τήν κορηδιά τού έρωτος, είπατε; τόν δέκατος ο Κεοβάλ. Ξω, ήστε άδικος, πρίγκιπας, δέν έχετε δίκιο. Τά λόγια που άκούσε από ο λίγου ή δεσποινίς ντ' Πουά, που τήν έπαρρησε άληθινή άγάτη κι όχι ψευτική συμπόδια. Μου ένέπνευσε τόν έρωτα και τής προσέφερα γουνατιστός τόν διός μου. Ποιά βλέπετε όσεις τήν κορηδιά;

Ο πρίγκιπας δέν έμάνορκε νά εκλήρησεται από τά τελευταία λόγια τού Καρόλου.

— Τόσο τού χειρότερο, περιωρίστηκε νά τού άπάντησθ τέλος, γιατί άν άφρησάτε έξαφνα και τή Σιμόνη, θά έποξέστε διπλά...

Και μ' ένα τον βασιλιά τής απειλίστας έπαρρησε:

— Άλλά τί είδους άγάτη είνε αυτή, άπ' τήν όποιαν νομίζετε ότι κρημευθήκατε; Μιά τρυφή τής καρδιάς που θά διαρκέση ένα μήνα, τού περιωρίστερς, μιά μέρα ίσως, μωπει και μιά όρα μονάχα. Τό πιστένω, ότι αυτή τή στιγμή που μιλούσε, είστε εύλαμνής. Άλλά ύστερς από τή δοκιμασία αυτή, θά ίδιθε νά ξενιτάη τού πρώτο αισθήμα που κινήαται στην καρδιά σας. Μόλις λέτην ή Σιμόνη, θ' άγαπήσετε πάλι, χωρίς ντροπή και χωρίς φόβο τήν άλλη, ένεινη που σάς ταράζει τόσο πολύ...

Σταμάτησε λίγου συγνημένος κι έπειτα έξασκολούθησε:

(Ακολουθεί)



...Θά περιμένη αυτή τή στιγμή στο κρεβάτι της, θά άνειροπολή...